

KØBENHAVNS BYRET DOM

afsagt den 28. september 2020

Sag BS-33393/2019-KBH

Advokat [indklagede]

mod

Advokatnævnet
(advokat Martin Simonsen)

Denne afgørelse er truffet af dommer Karsten Henriksen.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen, der er anlagt den 24. juli 2019, angår spørgsmålet, om sagsøger har tilsidesat reglerne for god advokatskik ved manglende orientering til modparten om henvendelser til fogedretten og statsforvaltningen.

Sager er behandlet af Advokatankenævnet og indbragt for retten i medfør af retsplejelovens § 147 d.

Sagsøgeren, advokat [indklagede] har fremsat følgende påstand:

Principal:

Advokatnævnets kendelse af 26. juni 2019 i sagsnr. 2019-714 ophæves.

Subsidiært:

Advokatnævnets kendelse af 26. juni 2019 i sagsnr. 2019-714 ændres til formildelse.

Sagsøgte, Advokatnævnet, har fremsat påstand om, at Advokatnævnets kendelse af 26. juni 2019 (sagsnr. 2019-714) stadfæstes.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Af Advokatnævnets kendelse af 26. juni 2019 fremgår:

" ...

Klagens tema:

[X] har på vegne af [klager] har klaget over, at advokat [indklagede], der var advokat for [klager]s modpart, har tilsidesat god advokatskik ved, uanset at [klager] var repræsenteret ved advokat, med brev af 4. maj 2018 at rette direkte henvendelse til [klager] og true med politianmeldelse, ved den 18. december 2018 at rette henvendelse til fogedretten uden straks at orientere [klager], ved den 31. januar 2019 at sende anmodning til statsforvaltningen og først orientere [klager] herom den 5. februar 2019, og ved at fremsende breve af 11., 13. og 19. februar 2019 til statsforvaltningen uden at sende kopi til [klager] eller dennes repræsentant.

(...)

Sagsfremstilling:

[Klager] og advokat [indklagede]s klient havde sammen to børn. Der var mellem forældrene bl.a. uenighed om bopæl og samvær.

Af statsforvaltningens "mødenotat for bopæl" af 28. marts 2018 fremgik, at [klager] mødte med advokat [A].

Den 4. maj 2018 afviste statsforvaltningen [klager]s ansøgning om midlertidig bopæl og afsluttede samtidig behandling af bopælssagen.

Ved brev af 4. maj 2018 til [klager] skrev advokat [indklagede] på vegne af sin klient bl.a.:

"Såfremt De gør alvor af Deres indtrængen i min klients bolig. som De har adviseret i Deres mail af d.d., vil dette endvidere blive anset som en ulovlig krænkelse min klient, hvilket vil blive fulgt op ved henvendelse til politiet og retten."

Ved brev af 7. maj 2018 til advokat [A] skrev statsforvaltningen, at en sag om bopæl var oprettet på minretssag.dk.

Advokat [indklagede] har oplyst, at bopælssagen blev behandlet i [landsret] den 18. oktober 2018. [Klager] oplyste un-

der sin partsforklaring, at han ikke var repræsenteret ved advokat den 4. maj 2018.

Ved brev af 1. november 2018 til [klager] indkaldte statsforvaltningen til møde den 8. januar 2019 om forældresamarbejde.

På et tidspunkt indleverede [klager] anmodning til fogedretten om bistand til udlevering af børnenes pas. Ved brev af 13. december 2018 til [klager] indkaldte fogedretten til møde den 18. december 2018 kl. 11.

Ved brev af 18. december 2018 til fogedretten, sendt pr. e-mail til retten kl. 10:30, anmodede advokat [indklagede] om, at fogedretsmødet samme dag blev omberammet. Af brevet fremgik endvidere bl.a., at [klager] samme dag kl. 8.23 havde oplyst advokat [indklagede]s klient, at han agtede at holde ferie med børnene den 21. december 2018 til 2. januar 2019 med henvisning til, at advokat [indklagede]s klient ikke ønskede at indgå skriftlig aftale om juleferiesamvær. Advokat [indklagede]s klient fandt, at denne meddelelse var urigtig, idet parterne var indkaldt til møde i statsforvaltningen den 8. januar 2019 til drøftelse af bl.a. fastsættelse af samvær og at parterne indtil da måtte efterleve en samværsordning, der blev aftalt i forbindelse med dom af 27. august 2018. Advokat [indklagede]s klient bestred, at hun havde nægtet at udlevere børnenes pas, og anførte i den forbindelse, at hans klient skulle bruge passene i juleferien. [klager] eller dennes repræsentant blev ikke tilsendt kopi af brevet.

Advokat [indklagede] har oplyst, at fogeden telefonisk kontaktede ham vedrørende berømmelse af et møde den 19. eller 20. december 2018. Fogeden ville høre [klager] herom og derefter vende tilbage. Fogeden meddelte senere telefonisk, at [klager] nu havde oplyst, at han var repræsenteret af advokat [A], der ville kontakte advokat [indklagede] efter nytår.

Af udskrift af fogedbogen af 18. december 2018 fremgik, at [klager] mødte, og at fogedretten orienterede [klager] om, at advokat [indklagede] kl. 10.30 havde oplyst fogedretten om, at han og hans klient ikke ville give møde, hvorfor fogedretten ikke havde nået at aflyse retsmødet. Det fremgik endvidere, at fogedretten tilkendegav, at eftersom ingen af parterne havde fået fastsat ferie, og da der af parternes aftale om samvær ikke fremgik noget om bortfald af samvær i ferier, skulle parterne følge deres aftale om, at børnene havde samvær med [overstreget] i en 7/7 ordning, uanset om der var tale om ferie eller helligdage.

Af udskrift af fogedbogen af 19. december 2018 fremgik bl.a.:

"Der blev fremlagt e-mail af 18. december 2018 kl. 11.05 fra [anonymiseret for Advokatnævnet] advokat, advokat [indklagede]. Derudover blev der fremlagt anmodning om udlevering af barn med bilag (denne har endnu ikke fået et selvstændigt sagsnummer) af d.d. fra advokat [indklagede].

Fogedretten ringede til [klager], der oplyste, at han nu var repræsenteret ved advokat [A]. [. . .]"

Advokat [indklagede] har oplyst, at advokat [A] ved e-mail af 7. januar 2019 meddelte, at hun var udtrådt af sagen.

Af statsforvaltningens "Mødenotat for samarbejds møde" af 8. januar 2019 fremgik bl.a., at [klager] mødte med partsrepræsentant [X] fra [virksomhed], og at advokat [indklagede] mødte med sin klient.

Ved brev af 17. januar 2019 til statsforvaltningen fremsendte advokat [indklagede]s sin klients ønsker til samvær. Det fremgik, at brevet samtidig var sendt til advokat [B], der tidligere havde repræsenteret [klager] i fogedretten.

Ved kendelse af 30. januar 2019 vedrørende udlevering af børnenes pas samt udlevering af børnene til samvær og hjemgivelse til bopælsforælderen pålagde fogedretten advokat [indklagede]s klient at udlevere børnenes pas, og fogedretten afviste at fremme advokat [indklagede]s klients påstand om fastsættelse af erstatningssamvær.

Ved brev fremsendt pr. e-mail samme dag til advokat [indklagede] anmodede [X] om, at advokat [indklagede]s klient i medfør af fogedrettens kendelse af samme dato straks sendte børnenes pas til [X]s klient. Vedlagt e-mailen fulgte bl.a. fuldmagt fra [klager] til [X].

Ved brev af 31. januar 2019 til statsforvaltningen benævnt "Haster" fremsendte advokat [indklagede] fogedrettens kendelse af 30. januar 2019. Advokat [indklagede] anmodede i den forbindelse statsforvaltningen om at træffe afgørelse om midlertidigt samvær. Advokat [indklagede] henviste bl.a. til, at fogedretten havde afvist anmodning om fastsættelse af erstatningssamvær og til sit brev af 17. januar 2019 samt et fremsendt forslag til en samværsaftale. [Klager] eller dennes repræsentant fik ikke tilsendt kopi af brevet.

Ved brev af 5. februar 2019 til [X] anerkendte advokat [indklagede] modtagelsen af [X]s brev af 30. januar 2019. Advokat [indklagede] skrev endvidere bl.a., at han havde anmodet statsforvaltningen om at fremskynde tilvejebringelse af et tvangsfuldbyrdelsesfundament, og at hans klient havde fremsendt forslag til en samværsordning til statsforvaltningen.

Ved brev af 5. februar 2019 til [X] fremsendte statsforvaltningen bl.a. en kopi af de sensete bemærkninger modtaget fra forældrene, herunder en ansøgning om midlertidigt samvær.

Ved brev af 11. februar 2019 til statsforvaltningen skrev advokat [indklagede] bl.a., at hans klient ikke havde indvendinger mod, at statsforvaltningen traf midlertidig afgørelse om samvær i en 7 /7 deleordning. Advokat [indklagede] fremkom videre med bemærk-

ninger til, hvorledes samværsordningen havde været praktiseret siden parternes samlivsophævelse inklusiv en gennemgang af datoer for samvær i 2019. Advokat [indklagede] bad samtidig statsforvaltningen om at fastsætte erstatningssamvær. Advokat [indklagede] imødegik endvidere [klager]s synspunkt om, at parternes aftale fra 20. august 2018 bortfaldt med landsrettens dom af 28. november 2018, og fastholdt, at parternes privatretlige aftale af 20. august 2018 vedrørende samvær var gældende, indtil statsforvaltningen traf ny beslutning om samvær.

Advokat [indklagede] har oplyst, at [klager] den 11. februar 2019 fremsendte et 10 sideres brev til statsforvaltningen med sine kommentarer til forvaltningens henstilling om midlertidigt samvær.

Ved brev af 13. februar 2019 til statsforvaltningen vedrørende fastsættelse af børnebidrag skrev advokat [indklagede] bl.a., at hans klient ikke kunne anderkende at skulle betale børnebidrag til [klager]. Af brevet fremgik endvidere, at [klager] efter advokat [indklagede]s oplysninger ikke var repræsenteret ved advokat i forbindelse med sagsbehandlingen i statsforvaltningen, hvorfor kopi af brevet ikke var sent til en repræsentant for [klager]. [Klager] fik ikke tilsendt kopi af brevet.

Ved e-mail af 19. februar 2019 til statsforvaltningen skrev advokat [indklagede]s medarbejder bl.a., at [klager] havde sendt sagen til fogedretten, og at advokat [indklagede] håbede, at der snarest muligt ville kunne blive fastsat aftale om midlertidigt samvær. [Klager] eller dennes repræsentant fik ikke tilsendt kopi af e- mailen.

Ved afgørelse af 5. marts 2019 traf statsforvaltningen afgørelse om midlertidigt samvær.

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

[X] har på vegne af [klager] påstået, at advokat [indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved, uanset at [klager] var repræsenteret ved advokat, med brev af 4. maj 2018 at rette direkte henvendelse til [klager] og true med politianmeldelse, ved den 18. december 2018 at rette henvendelse til fogedretten uden straks at orientere [klager], ved den 31. januar 2019 at sende anmodning til statsforvaltningen og først orientere [klager] herom den 5. februar 2019, og ved at fremsende breve af 11., 13. og 19. februar 2019 til statsforvaltningen uden at sende kopi til [klager] eller dennes repræsentant.

[X] har til støtte herfor bl.a. gjort gældende, at det fremgik af notat af 28. marts 2018, at [klager] var repræsenteret af advokat [A] i bopælssagen. Uanset at [klager] var repræsenteret af advokat, rettede advokat [indklagede] ved email af 4. maj 2018 direkte henvendelse til [klager] og truede med politianmeldelse, selvom statsforvaltningen samme

dag havde tilkendegivet, at de anså, at forældrene stadig var samlevende på den fælles adresse, og at sagen derfor skulle afgøres ved byretten.

Da [klager] mødte i fogedretten den 18. december 2018 uden advokat, var han ikke bekendt med, at advokat [indklagede] ved brev af samme dato til fogedretten havde udvidet sagen med spørgsmålet om juleferie. Havde [klager] vidst dette, havde han medtaget sin advokat. [Klager] blev af fogedretten irrettesat vedrørende en sag, han ikke vidste, var indgivet. Uanset om advokat [indklagede] ikke var bekendt med, at [klager] var repræsenteret ved advokat, så burde [klager] have modtaget kopi af henvendelsen.

Det er videre anført, at [X] først med statsforvaltningens brev af 5. februar 2019 modtog advokat [indklagede]s breve af 17. og 31. januar 2019 til statsforvaltningen. Advokat [indklagede] var bekendt med, at [X] repræsenterede [klager], da både [X] og advokat [indklagede] deltog i samarbejds mødet i statsforvaltningen den 8. januar 2019. Konsekvensen var, at [klager] reelt kun fik 3 dage til at forberede sit svar. [X] har bestridt, at henvendelsen af 31. januar 2019 var en "rykker".

[Klager] var ikke repræsenteret i bidragssagen, hvorfor advokat [indklagede] burde have fremsendt sit brev af 13. februar 2019 til [klager].

Advokat [indklagede]s manglende fremsendelse af breve af 11. februar og 19. februar 2019 til statsforvaltningen til [klager] eller dennes repræsentant viser, at der ikke var tale om enkeltstående tilsidesættelser.

Advokat [indklagede]s brev af 11. februar 2019 indeholdt flere forkerte oplysninger, som [klager] ikke fik mulighed for at imødegå overfor statsforvaltningen, der traf afgørelse til modpartens fordel den 5. marts 2019.

Indklagede:

Advokat [indklagede] har påstået frifindelse og har til støtte herfor bl.a. gjort gældende, at han ikke har tilsidesat god advokatskik.

Advokat [indklagede] har til støtte herfor bl.a. anført, at han indledte samarbejde med den tidligere ægtefælle den 4. maj 2018. Den tidligere ægtefælle oplyste, at [klager] ikke var repræsenteret af advokat, hvilket [klager] også bekræftede under sin partsforklaring i landsretten den 18. oktober 2018 i bopælssagen. Advokat [indklagede] havde ved fremsendelse af brevet af 4. maj 2018 ikke kendskab til hverken mødet eller mødenotatet fra mødet i statsforvaltningen den 28. marts 2018.

Advokat [indklagede]s fremsendte brev af 18. december 2018 til fogedretten var ikke en sædvanlig rekvisition. Advokat [indklagede] havde ikke kendskab til, hvordan fogeden ville orientere rekvi-

renten, og den 18.-19. december 2018 var det uklart, om [klager] var repræsenteret ved advokat i fogsedsagen.

Brevet af 31. januar 2019 til statsforvaltningen skulle ses i forlængelse af brevet af 17. januar 2019 til statsforvaltningen, som [klager]s advokat, advokat [B], var orienteret om. Brevet af 31. januar 2019 indeholdt intet nyt, men var en rykker til statsforvaltningen. Advokat [indklagede] var ikke forpligtet til at sende kopi af rykkerbrevet til [klager]. Samværsagen blev indledt allerede den 11. oktober 2018, hvorfor klagepunktet bør udgå.

[Klager] var fra mødet i statsforvaltningen den 8. januar 2018 bekendt med advokat [indklagede]s klients kommentarer til spørgsmålet om midlertidigt samvær. Hertil kom at statsforvaltningen havde kendskab [klager]s kommentarer, inden forvaltningen traf afgørelse om midlertidigt samvær.

Hverken advokat [indklagede] eller dennes klient havde for- udgående kendskab til, at [klager] havde ansøgt om børnebidrag. Da advokat [indklagede] ikke havde modtaget henvendelse fra [klager] eller dennes advokat vedrørende børnebidrag, fandt han ikke anledning til at sende kopi til [klager] af brevet af 13. februar 2019 til statsforvaltningen.

E-mailen af 19. februar 2019 blev sendt til statsforvaltningen af advokat [indklagede]s sekretær i hans fravær.

Advokat [indklagede] har herudover anført, at det ikke var muligt for ham at vide, hvornår [klager] var repræsenteret af advokat eller ikke var repræsenteret. Statsforvaltningen vurderer i forbindelse med sin sagsbehandling, om der er grundlag for indhentelse af kommentarer fra [klager].

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 5 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

Henset til advokat [indklagede]s oplysninger om, at han påtog sig sagen for den tidligere ægtefælle den 4. maj 2018, og at han ved fremsendelsen af brevet af samme dato til [klager] ikke var bekendt med mødet i statsforvaltningen den 28. marts 2018 eller mødereferatet herfra, finder Advokatnævnet det ikke godtgjort, at advokat [indklagede] på dette tidspunkt var bekendt med eller havde haft lejlighed til at blive bekendt med, at [klager] var repræsenteret ved advokat. Advokat [indklagede] har herefter ikke tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, ved at rette direkte henvendelse til [klager] ved brev af 4. maj 2018.

Advokat [indklagede] repræsenterede [klager]s modpart, og havde til opgave at varetage modpartens interesser bedst muligt. Advokatnævnet finder det ikke godtgjort, at advokat [indklagede] gik videre end berettiget varetagelse af modpartens interesser ved i brevet af 4. maj 2018 til [klager] at anføre, at indtrængen i hans klients bolig ville blive fulgt op ved henvendelse til politiet og retten.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at advokat [indklagede] ikke har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, vedrørende dette klagepunkt.

En advokat må ikke uden forudgående eller samtidig meddelelse til modparten rette henvendelse om sagen til dommeren eller andre, der behandler tvister. Advokatens pligt til at forsyne modparten med kopi af henvendelser til myndigheder, der behandler tvister, må efter nævnets opfattelse gælde, uanset om det kan påregnes, at den pågældende myndighed sørger for partshøring af den anden part.

Advokatnævnets praksis blev offentliggjort ved artiklen *"Ny praksis vedrørende henvendelser til statsforvaltningen"* i Advokaten, nr. 6, august 2017, heraf fremgik bl.a., at det måtte forventes at tilsidesættelse i sager, hvor overtrædelsen var begået 1. september 2017 eller senere ville medføre en sanktion.

Advokatnævnet finder, at advokat [indklagede] ved flere gange ikke at sende kopi til [klager] eller dennes repræsentant, herunder af sine henvendelser af 18. december 2018 til fogedretten, af 31. januar og 11., 13. og 19. februar 2019 til statsforvaltningen, som efter deres indhold burde have tilgået modparten i kopi samtidig med fremsendelsen, groft har handlet i strid med god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Advokatnævnet pålægger derfor i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, advokat [indklagede] en bøde på 20.000 kr.

Advokat [indklagede] kan indbringe afgørelsen for renen inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d. 9

Herefter bestemmes:

Advokat [indklagede] pålægges en bøde til statskassen på 20.000 kr.

..."

Forklaringer

Der er afgivet forklaring af advokat [indklagede].

[Indklagede] har forklaret, at han har været selvstændig advokat siden 1. juli 1991. Han har mange familieretlige sager. Hans klient (herefter H) lå i

slagsmål med sin tidligere mand, [klager] (herefter M) blandt andet vedrørende parternes børn. Han havde et konstant samarbejde med H fra maj 2018 til december 2019. I den periode har han behandlet spørgsmål vedrørende opgørelsen af det økonomiske mellemværende mellem parterne, adgangen til parternes fælles lejlighed og hvem, der skulle have lejligheden, hvor børnene skulle opholde sig, indholdet i samværsaftalen, spørgsmål om udlevering af børnene og børnenes pas, fastsættelse af børnebidrag og gensidig chikane. Sagerne har været behandlet i fogedretten i [byret], i [landsret] og i statsforvaltningen. M var ind imellem repræsenteret ved advokat. Både M og H har dog selv kørt en hel del af sagerne, herunder møder i forbindelse med problemer med samværet i forhold til skole/fritidsordning. H er ikke uden evner til at behandle sine egne sager, og hun har ved enkelte lejligheder været meget aktiv i nogle sager, som senere udviklede sig til egentlige retssager. Hun har selv kørt sager i statsforvaltningen, men ikke ved retterne. H var meget omkostningsbevidst, og i det omfang H selv følte, at hun havde magt over sagen, involverede hun ikke ham som advokat. M involverede heller ikke altid advokat, hvilket er baggrunden for denne klagesag. M havde en rådgiver, [X], der nogle gange deltog i møder, men hun var ikke advokat. M har haft flere advokater, herunder [A]. Hun var den første advokat, han hørte om i foråret/sommeren 2018. Hun var med til det, der foregik i forsommeren/sommeren 2018, herunder en hovedforhandling i [byret] vedrørende lejligheden og skilsmissen mv. På et senere tidspunkt havde M en kvindelig advokat fra [bynavn 1], der havde en fuldmægtig. Advokaten fra [bynavn 1] tog sig typisk kun af spørgsmål, der kunne klares fra kontoret i [bynavn 1], og ellers tog [A] over. [A] ophørte som advokat for M i januar 2019. I de situationer, hvor parterne kørte egentlige retssager, var M repræsenteret ved advokat. Han erindrer ikke, at der forud for den 18. december 2018 har været situationer, hvor han har været advokat for H, og hvor M ikke har været repræsenteret ved advokat.

Han var ikke engageret til at bistå H med fogedretsmødet den 18. december 2018. Han var ikke orienteret om indkaldelsen til fogedretsmødet, eller om hvad der skulle foregå på mødet. Han mener, at sagen var startet af M, og sagen drejede sig om, at M ville have udleveret børnenes pas. Parterne skulle bruge passene, når de skulle til udlandet med børnene. H, der kommer fra [land], havde familie i [bynavn 2], som hun ofte besøgte, når hun havde børnene, og hun havde i den forbindelse brug for passene for at undgå diskussioner med myndighederne. Han vidste intet om mødet i fogedretten og havde ikke oprettet en sag eller forberedt sig på noget. H ringede til ham om morgenen og fortalte, at hun var indkaldt til møde i fogedretten kl. 11.00. H havde samme morgen modtaget en sms fra M om, at han ville beholde børnene i julen og nytåret. H spurgte om, han kunne deltage i mødet. Han svarede, at han ikke havde oprettet en sag, og at han ikke havde mulighed for at deltage i mødet. H sagde, at hun ikke ville tage til mødet alene. H bad ham ringe til fogedretten for at meddele, at hun

ikke kom til mødet, idet spørgsmålet om samværet i julen og nytåret nu også skulle behandles på mødet. Han svarede, at det ville han godt. Han skulle til et andet retsmøde den dag. Han ringede til den foged, der skulle behandle sagen. Fogeden tog til efterretning, at H ikke ville komme til mødet. Han sagde, at han ikke selv kunne komme, og at han ikke var hendes advokat i det spørgsmål, der skulle behandles på mødet. Fogeden bad om noget på skrift om begrundelsen for, at hans klient ikke ville møde i fogedretten. Han indvilligede i at sende en mail, hvori han alene refererede det, H havde sagt til ham. Han sendte ikke en kopi til M, da han ikke opfattede brevet som sagsbehandling. Det ville ikke have været muligt at sende en kopi, da han ikke havde M's adresse eller mailadresse. Han vidste ikke på det tidspunkt, om M var repræsenteret ved advokat. Fogeden sagde, at det var så tæt på begyndelsestidspunktet for retsmødet, at det ville være umuligt at få fat på M inden mødet. Fogeden ville meddele M, at hans klient havde ringet og meldt afbud til mødet. Det var klart hans indtryk, at fogeden skulle bruge brevet med begrundelsen til det efterfølgende møde med M. På mødet prøvede fogeden at forlige sagen, men M ville drøfte sagen med sin advokat.

Foreholdt udskrift af fogedbogen for den 19. december 2018 har han forklaret, at han ikke har nogen erindring om den mail af 18. december 2018 kl. 11.05, der henvises til i fogedretsbogen. Han vil tro, at han har sendt 100-200 breve/emails i samarbejdsforholdet, og det er kun en lille del, der er fremlagt.

Foreholdt at det af opgørelsen i brev af 18. marts 2019 til Advokatnævnet fremgår, at han den 19. december 2018 har sendt et brev til fogedretten, har han forklaret, at brevet ikke har haft noget med mødet den 18. december 2018 at gøre.

Efter at M havde meldt tilbage til fogeden, ringede fogeden til ham og orienterede ham om, at M nu var repræsenteret ved advokat [A]. Både den 21. og 24. december 2018 ringede han til [A]s telefon, og den 21. december 2018 lagde han en telefonbesked om, hvad der var passeret efter, at han havde fået besked om, at hun repræsenterede M. Den 28. december 2018 ønskede H at få børnene udleveret, fordi M havde beholdt dem. Han rettede derfor henvendelse til fogedretten den 28. december 2018 om en ny fogedforretning vedrørende udlevering af børnene. [A] fik en kopi af denne henvendelse, men han hørte ikke fra hende, før hun trådte ud af sagen den 7. januar 2019.

Om brevet af 31. januar 2019 til Statsforvaltningen har han forklaret, at H den 11. oktober 2018 selv havde rettet skriftlig henvendelse til statsforvaltningen med anmodning om fastsættelse af samvær i forbindelse med en dom fra Københavns Byret fra august 2018, hvori der ikke var fastsat samvær. Han var ikke bekendt med, at hun havde sendt brevet. H ville gerne have fastsat samvær bl.a. i forbindelse med jul og nytår. Hans anmodning af 28. december 2018 om

en fogedforretning vedrørende samvær blev behandlet i fogedretten i januar 2019, og fogedretten afsagde kendelse den 30. januar 2019. Kendelsen gik ud på, at fogedretten ikke kunne gøre noget, da der manglede et tvangsfuldbyrdsfundament. Det var det fundament, H havde bedt statsforvaltningen om den 11. oktober 2018. H bad ham derfor om at rykke statsforvaltningen for en afgørelse, hvilket han gjorde ved brevet af 31. december 2019 til statsforvaltningen. Det er efter hans opfattelse misvisende, at Advokatnævnet gør gældende, at der foreligger en egentlig sag/sagsbehandling. Der er tale om en ren rykker. Han har rykket på H's vegne, men han har ikke været involveret i sagen. Han deltog i et møde i statsforvaltningen den 8. januar 2019 som bisidder. På dette møde var M ledsaget af [X], men han ved ikke i hvilken egenskab, hun deltog i mødet. Han anså hende ikke som partsrepræsentant. Hans egen rolle som bisidder var at "holde klienten i hånden" og tage referat af mødet. Parterne var ikke på mødet enige om formålet med mødet.

Om brevet af 11. februar 2019 har han forklaret, at statsforvaltningen i forlængelse af mødet den 8. januar 2019 var kommet med en tilkendegivelse om en midlertidig samværsordning, som H sagde, at hun kunne acceptere. Ved brevet meddeler han alene, at H ikke havde indvendinger imod statsforvaltningens forslag.

Om brevet af 13. februar 2019 til statsforvaltningen har han forklaret, at H havde kontaktet ham, idet hun havde fået et brev fra statsforvaltningen om, at M havde anmodet om fastsættelse af børnebidrag. Hun vidste ikke, hvad det betød. Ingen af dem kendte noget til det. Det var en af de sager, som H selv ville klare. Hvis sagen skulle køre, bad han om tid til at gennemgå sagen med H med henblik på, om H ønskede at han skulle indtræde i sagen. Baggrunden for M's anmodning var nok, at [landsret] havde ændret samværsordningen fra en 7/7-ordning til en 10/4-ordning, således at H alene havde børnene i 4 dage. Han opfattede ikke brevet som sagsbehandling. Han mener, at han først ville være omfattet af de advokatetiske regler, hvis han skulle ind og argumentere for, at hans klient ikke skulle betale børnebidrag. Han har alene videregivet hans klients standpunkt i sagen. Han har ikke sagsbehandlet. Han havde stadig ikke mulighed for at sende kopi af brevet til M, da han stadig hverken havde hans adresse, mailadresse eller telefonnummer.

I maj 2018 blev det oplyst, at M den 18. januar 2018 i forbindelse med ophævelsen af samlivet var flyttet til sin mor. Herefter flyttede han i et havehus og senere til andre adresser. I februar 2019 flyttede han til en adresse på [bynavn 3]. Han kendte ikke adressen.

Om mailen af 19. februar 2019 til Familieretshuset har han forklaret, at mailen er sendt af hans sekretær på hans vegne, da han var på kursus den dag. Hans sekretær havde ringet og fortalt, at H havde bedt ham om at sende en rykker for

at få fastsat midlertidigt samvær i den sag, som H selv havde startet i Statsforvaltningen i oktober 2018.

Han ved ikke, om [X] har været inde i sagsbehandlingen på M's vegne i januar/februar 2019. Hun deltog aldrig i møder i fogedretten, og han har aldrig set noget på skrift fra hende.

Han er uenig i, at han ved brevet af 18. december 2018 agerer som advokat og er indtrådt i sagen som advokat for H. H spurgte fra gang til gang, om han ville indtræde som advokat for hende.

Han har under forløbet, hvor han har sendt flere hundrede breve/emails, sendt enkelte breve til M, første gang den 4. maj 2018. På det tidspunkt havde han M mailadresse. I december 2018 havde han således en gammel mailadresse fra maj måned 2018. Den 4. maj 2018 er den eneste gang han har korresponderet med M på denne mailadresse. De flere hundrede breve og mails er aldrig sendt i kopi til M, men til hans forskellige advokater. Han mener ikke, at han har været forpligtet til at kontakte tidligere advokater for at høre om de repræsenterede M. Indtil 18. december 2018 har der aldrig været tvivl om, at M var informeret via sine advokater. Han erindrer ikke, at han i sagsmaterialet er stødt på kontaktinformation vedrørende M, og han har aldrig haft brug for informationerne. I fogedbogen fra den 18. og 19. december 2018 fremgik en ny adresse på en lejlighed i den sydlige del af København.

Parternes synspunkter

Advokat [indklagede] har i sit påstandsdokument anført følgende:

" ...

Til støtte for sagsøgers påstande gøres gældende;

Generelle anbringender:

Sagsøger var advokat for H i et antal familieretssager i en periode fra maj 2018 til december 2019 om bl.a. skilsmisse, bodeling, bopælssag, bolig, forældremyndighed og samvær samt fogedforretninger, hvor parterne (H og M) vanskeligt kunne kommunikere på grund af et højt konfliktniveau mellem parterne. M var i sagsforløbet enten ikke repræsenteret ved advokat eller på skift repræsenteret ved advokater fra [bynavn 1] og [bynavn 4] foruden rådgiver fra firmaet [virksomhed], medmindre parterne eller en af disse valgte selv at korrespondere eller deltage i møde uden repræsentation.

Bl.a. under henvisning hertil gøres gældende;

At de af nærværende sag omfattede forhold (sagsøgers henvendelser af 18.12.18, 31.01.19, 11.02.19, 13.02.19 og 19.02.19) ikke er egentlig sagsbehandling af tvister eller andet, som efter deres indhold burde have tilgået modparten i kopi samtidig med fremsendelsen, men henvendelserne er retteligt videregivelse af informationer fra H til fogedretten og til Statsforvaltningen. Disse henvendelser må vurderes som isolerede ekspeditioner fra advokatkontoret, der skal ses og vurderes i sammenhæng med den egentlige sagsbehandling, hvori disse henvendelser måtte være indgået.

Det gøres gældende, at nærværende sag alene vedrører de nævnte forhold (fogedretssagen den 18.12.18 og 4 henvendelser til Statsforvaltningen) samt, at disse ikke kan betegnes som "talrige" henvendelser til fogedretten og til Statsforvaltningen, hvor M eller Ms repræsentant ikke er blevet orienteret eller er blevet orienteret så hurtigt, som det har været muligt.

Det gøres endvidere generelt gældende, at det er en forudsætning for sagsøgers underretningspligt,

at sagsøger har haft etableret en egentlig sag om den pågældende tvist,

at reglerne for god advokatskik i et (omfattende) sagsforløb som det her omhandlede, ikke medfører, at en advokat skal orientere modparten om enhver henvendelse f.eks. rykkerbreve, der er uden reel betydning for sagen, når henvendelserne ikke har et indhold, der burde være tilgået modparten i kopi samtidig med fremsendelsen.

Det gøres gældende, at dette princip også er gældende i en kommunikation mellem sagsøger og f.eks. fogedretten, jf. forhold 1, nedenfor,

at det under det sammenhængende sagsforløb ikke hver gang har været muligt for sagsøger at vide, om M var repræsenteret ved advokat,

at det til tider kaotiske repræsentationsforhold på Ms side medførte, at det ikke kan bebrejdes sagsøger, at sagsøger undlod at rette direkte henvendelse til M, hvis M ikke var repræsenteret ved advokat,

at sagsøger ikke har været bekendt med den praksis, som er oplyst i Advokaten, nr. 6 – 2017, vedrørende orientering til modpartensadvokat samt, at sagsøger i øvrigt ikke i nogle af de påklagede forhold har undladt at informere modpartens advokat, hvor der har været foretaget retlig sagsbehandling ("oprettet en sag"),

at en ændring af Advokatnævnets praksis i forhold til sagsbehandling ved henvendelser til Statsforvaltningen ikke kan iværksættes uden betydelig mere information til advokaterne end ved en artikel i bladet Advokaten nr. 6 2017. Det gøres i den forbindelse gældende, at ændringen tilsigter en væsentlig strafskærpelse af advokatansvaret, hvorfor der burde have været udsendt mere direkte og uddybende information om praksisændringen.

Forhold 1: Anbringender ad forhold den 18.12.18 vedrørende fogedretten:

Det gøres særligt gældende i forbindelse med det påklagede forhold den 18.12.18;

at sagsøger ikke oprindeligt var involveret i det retsmøde, der blev berammet i fogedretten den 18.12.18, kl. 11:00, angående udlevering af pas, idet H havde fravalgt advokatrepræsentation, da H blot ville møde og medbringe børnenes pas til bevidnet udlevering.

Samme dag (18.12.18), som mødet i fogedretten skulle finde sted, ringede H imidlertid til sagsøger og meddelte, at hun alligevel ikke ønskede at gå i fogedretten alene, da M samme morgen havde meddelt H, at han agtede at holde ferie med børnene i strid med Hs opfattelse af parternes aftale. Sagsøger, der var uden kendskab til, hvorvidt M ville møde alene i fogedretten, meddelte derpå telefonisk fogedretten – efter udtrykkelig anmodning fra H – at H nu ikke ville møde alene i fogedretten, idet fogedretten alene havde indkaldt til møde om udlevering af pas. På fogedens forespørgsel oplyste sagsøger, at H havde oplyst, at årsagen til, at hun ikke ville møde alene, var, at M var fremkommet med oplysninger om den kommende juleferie, hvilket indebar, at mødet i fogedretten ikke længere alene ville dreje sig om udlevering af pas.

Det gøres gældende, at denne telefoniske meddelelse til fogedretten, der alene vedrørte en videregivelse af Hs beslutning om ikke at deltage i fogedretsmødet, ikke er en tilsidesættelse af reglerne om god advokatskik.

Formuleringen i sagsøgers brev af 18.12.18, kl. 10:30 (bilag 2, side 33), fremkom på direkte anmodning fra fogeden, idet sagsøger ikke havde fremsat ønske eller anmodning om, at mødet i fogedretten blev aflyst eller omberammet. Da mødet imidlertid angik aflevering af pas, som var i Hs besiddelse, var sagsøger enig med fogeden i, at mødets formål ikke kunne nås, når H ikke ville komme til mødet.

Sagsøger har ikke i telefonsamtalen med fogeden den 18.12.18 på nogen måde opfordret fogeden til at fremkomme med eller drøfte "fogedrettens tilkendegivelse" med M, der på daværende tidspunkt var ved at indfinde sig i fogedretten.

Det var dette tidmæssige forløb, der forhindrede fogedretten i at få det umiddelbart forestående retsmøde aflyst, jf. fogedbogen (side 35), inden M indfandt sig i fogedretten. Det var således også på fogedens initiativ, at fogedretten fremkom med en tilkendegivelse over for M i stedet for blot at meddele M, at retsmødet var aflyst. Det er sagsøgers indtryk, at fogeden ville forsøge at bistå H og M med en løsning på de problemer, som juleferien havde givet anledning til.

Sagsøger havde hverken fysisk eller faktisk mulighed for at kontakte M i forbindelse med sagsøgers fremsendelse af mail-brev af 18.12.18 (side 33) til fogedretten, før M indfandt sig i fogedretten og efterfølgende oplyste til fogeden, at han nu var repræsenteret ved advokat [A] (side 37),

at sagsøger den 18.12.18, kl. 10:30, ikke vidste, om M, der efter det oplyste var på vej til fogedretten, ville møde alene i fogedretten eller, om M ville være ledsaget af [virksomhed] eller repræsenteret af en advokat fra [bynavn 1] eller fra [bynavn 4].

Først, da fogeden af egen drift kontaktede M, meddelte M, at han ville være repræsenteret af advokat [A]. Fogeden kontaktede derpå advokat [A], der oplyste, at hun ikke kunne deltage i noget fogedretsmøde før efter nytår. Fogeden opfordrede derpå advokat [A] til at kontakte sagsøger, men dette skete ikke. Advokat [A] reagerede heller ikke på fogedrettens henvendelse om tidspunkter for berømmelse. Først den 07.01.19 oplyste advokat [A], at hun var udtrådt som advokat for M i fogedsagerne ved [byret] (side 41),

at sagsøger bl.a. den 21.12.18, 24.12.18 og 28.12.18 søgte telefonisk kontakt med advokat [A], men da advokatens telefon blev betjent af en telefonsvarer, blev sagsøgers information om det passerede den 18.12.18 indtalt på telefonsvareren. Sagsøgers efterfølgende henvendelse til fogedretten den 28.12.18 blev sendt i kopi til advokat [A],

at sagsøgers orientering af advokat [A] på telefonsvarer og efterfølgende skriftlig henvendelse den 28.12.18 bør medføre, at

sagsøger ikke tillige har haft pligt eller ret til efterfølgende at kontakte M om henvendelsen til fogedretten den 18.12.18, og det bestrides følgende, at sagsøger har tilsidesat regler for god advokatskik, i forbindelse med det passerede den 18.12.18.

Forhold 2: Anbringender ad forholdet vedrørende den 31.01.19:

Det gøres om dette forhold gældende;

at henvendelsen af 31.01.19 til Statsforvaltningen (side 42) ikke angik en retstvist (en sag), men den var en rykker til Statsforvaltningen, der endnu ikke var fremkommet med en besvarelse på Hs direkte henvendelse af 11.10.18 med anmodning om fastsættelse af samvær, jf. bilag 7 (side 32).

Det var ikke sagsøger, men H, der ved direkte henvendelse til Statsforvaltningen den 11.10.18 – uden sagsøgers mellemkomst eller medvirken – anmodede Statsforvaltningen om at fastsætte bestemmelser for samvær, idet sådanne bestemmelser ikke var indeholdt i en indenretlig aftale, som M og H indgik i [byret] den 20.08.18 om børnenes bopælsret.

Sagsøger var ikke engageret af H til at behandle denne sag, som var startet ved Hs henvendelse til Statsforvaltningen den 11.10.18, og som var fulgt op ved et samarbejds møde i Statsforvaltningen den 08.01.19, ved hvilket sagsøger alene var bisidder.

Sagsøger (og H) har ikke med henvendelsen af 31.01.19 taget skridt til anden sagsbehandling i Statsforvaltningen end den, som H havde iværksat med henvendelsen af 11.10.18, hvorfor det bestrides, at sagsøger har tilsidesat regler for god advokatskik ved fremsendelse af brevet den 31.01.19 til Statsforvaltningen.

Anbringender ad forholdene 11., 13. og 19.02.19:

Det gøres gældende vedrørende disse henvendelser fra sagsøger til Statsforvaltningen;

at henvendelsen af 11.02.19 (side 43-45) angik Hs stillingtagen til Statsforvaltningens forslag (agterskrivelse) til midlertidig afgørelse om samvær. I henvendelsen af 11.02.19 orienterede sagsøger Statsforvaltningen om, at H ikke havde bemærkninger til Statsforvaltningens indstilling.

Hverken H eller sagsøger blev orienteret om Ms stillingtagen til Statsforvaltningens indstilling, som M samme dag sendte til Statsforvaltningen vedrørende Ms stilling til Statsforvaltningens forslag til midlertidig afgørelse. (M ønskede tilsyneladende at se Hs stillingtagen, inden svaret til Statsforvaltningen, mens H ikke måtte se Ms stillingtagen),

at Ms stillingtagen til Statsforvaltningens forslag til midlertidig afgørelse blev H og sagsøger først bekendt den 12.02.19, da Statsforvaltningen orienterede H derom.

Der var således en "lukket" kommunikation og skriftveksling mellem parterne og Statsforvaltningen i perioden 11.-19.02.19, hvor sagsøger dels vurderede, at parterne ikke deltog i en egentlig sagsbehandling i Statsforvaltningen, dels var uden kendskab til, hvem der i givet fald repræsenterede M, og om sagsøger på dette tidspunkt var berettiget til at kommunikere direkte med M,

at Sagsøgers brev af 13.02.19 (side 46) fremkom som led i en partshøring, hvor hverken H eller sagsøger havde kendskab til, at M havde rettet henvendelse til Statsforvaltningen om tilkendelse af børnebidrag. Da sagsøger var uden kendskab til, hvem der havde rettet henvendelse til Statsforvaltningen, og da sagsøger ikke ønskede at bringe sig i en situation, hvor sagsøger kunne indklages for brud på god advokatskik, valgte sagsøger at oplyse Statsforvaltningen om, at brevet ikke var sendt til en af Ms advokater.

Partshøringen var foranlediget af, at M havde rejst en ny sag om bidrag, som H ikke havde forhåndskendskab til og derfor heller ikke engageret sagsøger til at oprette. Bidragsagen var på dette tidspunkt et mellemværende mellem alene M og H uden advokatbistand,

at Sagsøgers henvendelse af 19.02.19 (side 47-48) til Statsforvaltningen alene var en rykker som opfølgning på tidligere fremsendte rykkere for svar fra Statsforvaltningen om fastsættelse af samvær, jf. Hs henvendelse af 11.10.18 til Statsforvaltningen. Brevet af 19.02.19 blev sendt fra sagsøgers kontor i sagsøgers fravær, efter at H havde opfordret konto- ret til, at Statsforvaltningen blev rykket yderligere for svar.

Det gøres gældende, at henvendelserne ikke efter deres indhold burde være sendt i kopi til M, hvorfor det bestrides at de nævnte 3 henvendelser – der ikke er indgået i en reel sagsbehandling af en retstvist hos sagsøger – indebærer en tilsidesættelse af reglerne for god advokatskik i retsplejelovens § 126, stk. 1.

Ad den pålagte sanktion - praksis:

Advokatnævnet har pålagt sagsøger en bøde på 20.000 kr., idet Nævnet har fundet, at sagsøger groft har handlet i strid med god advokatskik.

Det gøres gældende, at retten har både ret og pligt til at foretage en selvstændig vurdering af forholdene og disses grovhed, hvis det lægges til grund, at bestemmelsen om god advokatskik i retsplejelovens § 126, stk. 1, er tilsidesat.

Det bestrides herved, at retten er bundet af Advokatnævnets praksis, hvad angår bødepålæg og bødestørrelse. Retten kan således anvende enhver sanktion såsom advarsel, irettesættelse og et lavere bødeniveau f.eks. 5.000 kr.

Det gøres gældende til støtte for den nedlagte påstand;

at ingen af de påklagede 3 forhold har medført, at M ikke fuldt ud har kunnet varetage sine interesser i forhold til sagsbehandlingen i Statsforvaltningen eller i fogedretten,

at sagsøger ikke tidligere er fundet skyldig i tilsidesættelse af reglerne for god advokatskik,

at der ikke på noget punkt er noget at bebrejde sagsøger eller sagsøgers behandling i sagens forhold 1,

at sagsøger ikke har været bekendt med praksisændring i forbindelse med sagsbehandling i forhold til Statsforvaltningen,

at sagsøgtens anbringender i forhold 2 og 3 er præget af ren formalisme bl.a. henset til, at M ikke på noget tidspunkt i hele perioden, hvor sagsøger har varetaget Hs interesser, har lidt – eller har været i risiko for at lide – retstab eller andre negative retsfølger, som følge af manglende fremsendelse af genparter af korrespondance. M har været orienteret om alle handlinger, der er taget fra sagsøgers side. Det er i den forbindelse bemærkelsesværdigt, at ingen af Ms to advokater, der har varetaget Ms interesser, har fundet anledning til at klage over sagsøgers sagsbehandling.

...”

Advokatnævnet har i sit påstandsdokument anført følgende:

" ...

Til støtte for stadfæstelsespåstanden gør Advokatnævnet overordnet gældende, at advokat [indklagede] groft har overtrådt god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, ved i sagen mellem hans klient og [klager] flere gange at undlade at orientere om sine henvendelser til fogedret og statsforvaltning og undlade at sende kopi til [klager] eller dennes repræsentant af sine skriftlige henvendelser.

Advokatnævnet gør overordnet endvidere gældende, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets sanktionsfastsættelse, jf. retsplejelovens § 147 c, stk. 1, der passende er udmålt til en bøde på 20.000 kr. til statskassen.

Om adfærd

Konflikten mellem advokat [indklagede]s klient og [klager] vedrørende parternes børn verserede dels ved fogedretten og dels ved statsforvaltningen. Advokat [indklagede] repræsenterede sin klient for begge instanser. [Klager] repræsenterede periodevis sig selv, men oplyste på et tidspunkt at være repræsenteret af advokat [A] og på et andet tidspunkt af advokat [B], ligesom [X] deltog i nogle møder som en slags bisidder.

Det ligger fast, at advokat [indklagede] talrige gange undlod at fremsende kopi – til [klager] eller dennes repræsentant – af sine skriftlige henvendelser til dels fogedretten og dels statsforvaltningen. Det drejer sig herunder om hans henvendelser af 18. december 2018 til fogedretten og af 31. januar og 11., 13. og 19. februar 2019 til statsforvaltningen. Det er ubestridt, at han ikke fremsendte kopi af disse skriftlige henvendelser. Det fremgår også af sagens oplysninger, at han havde telefonisk kontakt med fogeden 18. december 2018, som han ikke underrettede [klager] om.

Det kontradiktoriske princip er generelt afgørende for advokaters optræden. En advokat må derfor ikke rette henvendelse om sagen til retten eller andre tvistebehandlende myndigheder uden forudgående eller samtidig orientering til modparten, herunder fremsendelse til modparten af kopi af breve m.v. sendt til retten eller myndigheden. Det gælder, uanset om modparten er repræsenteret af advokat eller ej.

Advokatnævnet gør gældende, at kravet gælder, uanset om det kan påregnes, at den pågældende myndighed sørger for partshøring af den anden part. Advokatnævnets praksis er i overensstemmelse hermed. Advokatnævnet skærpede ved kendelse af 28. juni 2017 sin hidtidige praksis om undladelse af orientering af modparten i sager for statsfor-

valtningen, hvor det måtte påregnes, at myndigheden sørger for parts-høring af den anden part. Der blev i den pågældende sag ikke fastsat nogen sanktion, da der var tale om en praksisændring. Herefter skete der varsling af ændring af praksis med fremtidig virkning. Det skete ved Advokatsamfundets nyhedsbreve m.v. (jf. bilag A, bilag B, bilag D og bilag E) i juli-august 2017. Problemstillingen blev omtalt igen i en artikel i Advokaten nr. 2/2018 (jf. bilag F). Advokatsamfundets nyhedsbreve udsendes til alle landets advokater. Advokatnævnet gør gældende, at der herved er sket udmelding på passende vis. Advokat [indklagede] har herved fået samme gode mulighed som alle landets øvrige advokater for at indrette sig efter den ændrede retstilstand. Denne problemstilling har kun relevans for advokat [indklagede]s henvendelser til statsforvaltningen.

Advokatnævnet gør gældende, at advokat [indklagede] ved at undlade forudgående eller samtidig orientering til modparten, herunder fremsendelse til modparten af kopi af breve m.v. sendt til retten eller myndigheden, har handlet i strid med advokatpligterne og overtrådt god advokatskik.

Advokatnævnet gør videre gældende, at det påhvilede advokat [indklagede] på de relevante tidspunkter at undersøge, hvorvidt det var [klager] selv eller en partsrepræsentant, der skulle orienteres. Han skulle sikre sig, at modparten blev orienteret, og når der er tvivl om repræsentationsforholdene – hvad der ofte kan være, og måske hyppigt i netop de familieretlige sager – må man som advokat gøre en aktiv indsats for at rydde tvivlen af vejen. Dette kan ske ved kontakt til den partsrepræsentant, der tidligere har været inde i sagen, eller til retten/myndigheden, men om nødvendigt også ved kontakt til modparten selv med spørgsmål om vedkommende har partsrepræsentation. Advokatnævnet bestrider således, at advokat [indklagede] er ansvarsfri, fordi han skulle være forhindret i at kontakte modparten. Specifikt vedrørende henvendelsen til fogedretten i december måned bestrides det, at "fogeden varetog denne kontakt" til [klager]. Det påhvilede advokat [indklagede] at sikre sig, at [klager] straks blev orienteret om hans henvendelse vedrørende fogedretsmødet samme dag. Hans undladelse medførte, at [klager] ved retsmødet var ubekendt med hans forudgående brev (bilag 2). Synspunktet i stævningen om, at han var afskåret fra at orientere om sin henvendelse, da han fik oplysningen fra fogeden om, at [klager] ville være repræsenteret af advokat [A], er uholdbart. Han skulle senest samtidig med fremsendelsen af sin mail med brev til fogedretten have sikret sig, at modparten blev orienteret, og oplysningen om repræsentation ved advokat [A] modtog han

først senere (jf. bilag C), hvorefter han i øvrigt undlod at orientere advokat [A]. Først 19. december 2018 blev han således bekendt med, at [klager] var repræsenteret ved advokat [A] (jf. bilag C). Advokat [indklagede] måtte derfor 18. december 2018 konkludere, at [klager] netop ikke var repræsenteret ved advokat, og derfor burde han have kontaktet ham direkte ved at sende ham en kopi af bemærkninger og anmodningen om omberømmelse til fogedretten. Den påstand, at advokat [indklagede] ikke var involveret i fogedretsmødet 18. december 2018, og derfor ikke var underlagt nogen juridisk eller advokatmæssig forpligtelse til at imødekomme fogedens anmodning om skriftligt afbud og grunden, er faktisk forkert. Såfremt der er indgået en aftale om repræsentation af en klient, vil advokaten i alle sammenhænge, når han henvender sig på sin klients vegne, være bundet af sine pligter, der henhører under hans professionelle hverv.

Specifikt vedrørende henvendelsen til statsforvaltningen 31. januar 2019 (bilag 3) er det uden nogen relevans, at det var hans klient, der tilbage i oktober 2018 havde sendt begæring til statsforvaltningen vedrørende samvær, uden at han var involveret. Det ændrer ikke ved, at han undlod at orientere modparten om hans skriftlige henvendelse til statsforvaltningen (bilag 3). Det bestrides i øvrigt, at denne henvendelse til statsforvaltningen er af en karakter, der indebærer, at der ikke skal sendes kopi til modparten. Uanset om henvendelsen var uden reel substans, har advokat [indklagede] pligt til at underrette modparten med kopi af henvendelsen, senest samtidig med henvendelsen til myndigheden. Det bestrides at henvendelsen blot indeholder en rykker. Det fremgår, at han udover at henvise til tidligere henvendelse af 17. januar 2019, anmoder statsforvaltningen om at træffe afgørelse om midlertidigt samvær. Endvidere fremkom han bl.a. med bemærkninger om fogedrettens kendelse – som er dateret 30. januar, altså efter 17. januar 2019. Henvendelsen er derfor ikke substansløs.

Specifikt vedrørende henvendelsen til statsforvaltningen 11. februar 2019, bestrider Advokatnævnet, at det, som hævdedet, var "uoverskueligt", hvem der repræsenterer [klager]. Advokat [indklagede] oplyser til Advokatnævnet ved 18. marts 2019 (bilag 2), at han modtog brev fra modpartens repræsentant, [virksomhed], 30. januar 2019, hvorefter han 5. februar 2019 bekræfter modtagelsen af deres brev, samt informerer dem om, at brevet er videresendt til hans klient. På denne baggrund gør Advokatnævnet gældende, at det er grundløst, når han bestrider at have haft kendskab til modpartens repræsentation, på tidspunktet for brevet af 11. februar 2019 stilet til statsforvaltningen. Videre gør advokat [indklagede] gældende, at henvend-

delsen til statsforvaltningen 11. februar 2019 vedrørte hans klients kommentarer til anmodningen om midlertidigt samvær. Informationen om børnenes ophold er oplyst frem til 8. februar 2019, hvorfor en tidligere henvendelse ikke kan have indeholdt de samme oplysninger. Brevet kan derfor ikke anses for blot at være en rykker, som advokat [indklagede] gør gældende i replikken.

Endelig gør Advokatnævnet gældende, at tilsidesættelserne efter en samlet bedømmelse udgør en grov overtrædelse af god advokatskik. Der er tale om adskillige tilfælde, hvor advokat [indklagede] undlod at orientere modparten i sagen, og det kan lægges til grund, at han intet foretog sig, for at sørge for, at [klager] hurtigst muligt blev orienteret om hans henvendelser i sagerne. Det fremstår systematisk. Og der var tale om vigtige henvendelser i sagerne om [klager]s børn, som [klager] ikke blev orienteret om. Det er en ganske kritisabel adfærd, der er udvist af advokat [indklagede].

Om sanktion

Advokatnævnet har sanktioneret advokat [indklagede] med en bøde til statskassen på 20.000 kr.

Advokatnævnet gør gældende, at valget af sanktion og udmåling af bøde, jf. retsplejelovens § 147 c, stk. 1, skal fastholdes. Udmålingen er sket i overensstemmelse med retningslinjerne og praksis, herunder domstolspraksis, for bødeudmåling.

I Advokatnævnets sanktionssystem opereres med en normalbøde på 10.000 kr. for et førstegangstilfælde uden formildende eller skærpende omstændigheder. Bøden for en grov overtrædelse er som udgangspunkt 20.000 kr. Derudover anvendes princippet i straffelovens § 89, og der gælder ved bødeudmålingen et princip om absolut kumulation. Tidligere afgørelser tillægges gentagelsesvirkning, og udgangspunktet er bødefordobling. Dog fastsættes sanktionen altid konkret i lyset af sagens omstændigheder. Sanktionssystemet er tiltrådt ved fast retspraksis.

Advokatnævnet har med rette vurderet, at der er tale om en grov overtrædelse af god advokatskik, og bøden er derfor med rette fastsat til 20.000 kr.

Efter retspraksis skal der foreligge særlige forhold, for at domstolene kan ændre ved Advokatnævnets sanktionsfastsættelse. Det er ikke til-

fældet i denne sag, og der er intet grundlag for at ændre Advokatnævnets sanktionsfastsættelse.

..."

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse og resultat

Højesteret har i dom af 12. december 2017 (UfR 2018.1160) anført bl.a., at det følger af den prøvelsesordning, der gælder vedrørende Advokatnævnets kendelser, at domstolene har adgang til at foretage en udtømmende prøvelse af Advokatnævnets vurdering af "god advokatskik", herunder om en eventuel tilsidesættelse af god advokatskik må anses for grov. Prøvelsesordningen indebærer imidlertid ikke, at domstolene nødvendigvis skal tilsidesætte Advokatnævnets afgørelse, fordi der kan rejses en vis tvivl om nævnets vurdering. Domstolene må således særskilt vurdere, om der er fornødent grundlag for at tilsidesætte nævnets afgørelse.

Endvidere har Højesteret i den nævnte dom anført bl.a., at det ligger i prøvelsesordningen, at domstolene udtømmende kan prøve Advokatnævnets fastsættelse af sanktionen i den konkrete sag, og at domstolene ved vurderingen af nævnets sanktionsfastsættelse må vurdere, om der i den konkrete sag er fornødent grundlag for at ændre denne.

Sagen drejer sig om, hvorvidt advokat [indklagede] groft har tilsidesat god advokatskik ved flere gange ikke at have sendt kopier af sine skriftlige henvendelser til fogedretten og statsforvaltningen til [klager] eller dennes repræsentant, herunder af sine henvendelser af 18. december 2018 til fogedretten, og af 31. januar, 11., 13. og 19. februar 2019 til statsforvaltningen.

Som anført af Advokatnævnet må en advokat ikke uden forudgående eller samtidig henvendelse til modparten eller dennes repræsentant rette henvendelse om sagen til dommeren eller andre, der behandler tvister. Advokatnævnet skærpede ved kendelse af 28. juni 2017 nævnets hidtidige praksis, således at det nu også anses for en tilsidesættelse af god advokatskik, såfremt en advokat i en familieretlig sag undlader at fremsende kopi af en henvendelse til statsforvaltningen til modparten eller denne repræsentant, uanset om det kan påregnes, at statsforvaltningen sørger for parthøring af den anden part.

Advokatnævnet har bl.a. ved offentliggørelse i Advokaten, nr. 6, august 2017, på Advokatnævnets hjemmeside og ved mail af 6. juli 2017 til samtlige advokater i Danmark meddelt, at tilsidesættelsen af den anførte pligt i sager, hvor overtrædelsen er begået efter den 1. september 2017 eller senere må forventes at medføre en sanktion.

Retten finder på den anførte baggrund, at nævnets nye praksis er offentliggjort på tilstrækkelig måde.

Det er ubestridt, at advokat [indklagede] ikke har sendt kopi af sine henvendelser af 18. december 2018 til fogedretten og af 31. januar, 11., 13. og 19. februar 2019 til statsforvaltningen til [klager] eller denne repræsentant.

Advokat [indklagede] findes ikke at have godtgjort, at han var uden reel mulighed for at sende kopi af brevene til [klager] eller dennes repræsentant. Retten lægger i den forbindelse til grund, at advokat [indklagede] siden den 4. maj 2018 har været i besiddelse af i hvert fald en mailadresse til [klager], at han efter modtagelsen af fogedrettens retsbøger fra den 18. og 19. december 2019 tillige var i besiddelse af [klager]s adresse, og at han i de tilfælde, hvor der kunne være tvivl om repræsentationsforholdene, ikke gjorde en aktiv indsats for at afklare denne tvivl.

Herefter, og da der heller ikke efter bevisførelsen for retten er fornødent grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering af, at brevene efter deres indhold udløste en pligt for advokat [indklagede] til at sende kopi til [klager] eller dennes repræsentant, tiltrædes det at advokat [indklagede] groft har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Der er ikke grundlag for at tilsidesætte den af Advokatnævnet fastsatte bøde.

Advokatnævnets påstand om stadfæstelse af Advokatnævnets kendelse tages derfor til følge.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af Advokatnævnets udgift til advokat med 20.000 kr. Advokatnævnet er ikke momsregistreret.

THIKENDES FORRET:

Advokatnævnets kendelse af 26. juni 2029 i sag nr. 2009-714 stadfæstes.

Advokat [indklagede] skal betale sagsomkostninger til Advokatnævnet med 20.000 kr.

Beløbet skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.